

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Bảy 13/12/1975

Nhân cuộc trình diễn sắp tới với ban nhạc của Duy Quang mà từ một tuần qua, chúng tôi phải tập dượt liên tục. Những buổi chiều, tôi và Nguyễn không còn nhiều thì giờ cho nhau nữa. Điều này, tôi biết đã làm Nguyễn khá buồn.

Đưa cho chàng đọc quyển *Mối Tình Chàng Nghệ Sĩ*, bản dịch một tác phẩm của Hermann Hesse, kể lại tình bạn giữa một nghệ sĩ và một người tàn tật, thì đôi lần tôi nghe Nguyễn bảo:

“Măn đúng là anh chàng Mouth, chấp hành một cuộc sống công cộng với những thành công liên tục trong nghệ thuật. Còn Nguyễn chỉ là gã què giò đáng thương hại, hậm mộ bạn mình từ vị trí đứng nhỏ nhoi.”

Trong cách nói, Nguyễn phơi bày sự khiêm nhường, nhưng cũng không ít phần buồn tủi.

Tôi thương chàng quá! Có lẽ Nguyễn đang bắt đầu hiểu thế nào là định mệnh, như tôi vẫn thường đề cập trong các cuộc trò chuyện. Sự so le trên nhiều khía cạnh, hẳn bây giờ Nguyễn khó thể bác bỏ, cho dù chàng có là con người luôn tự nhận mình “*Yêu giữa đời mà hồn ở trong mơ*” lãng mạn đến đâu!

*

**

Sau buổi tập đàn, Nguyễn đưa tôi đến *vườn Luxembourg*.

Vườn Luxembourg là chữ Nguyễn hay dùng để chỉ cái công viên đối diện nhà thờ Đức Bà, tọa lạc trên góc đường Hàn Thuyên - Công Lý. Đêm trăng vắng vặc. Ánh sáng trải dài khắp lối. Từng cặp tình nhân ngồi bên nhau dưới các gốc cây hay nơi ghé đá.

Bỗng đứng Nguyễn đề nghị:

“Tại khung cảnh nên thơ thế này, tiếng đàn Măn sẽ hay hơn so với khi ngồi trong ban nhạc. Măn đàn cho Nguyễn nghe đi!”

Tôi cười:

“Măn lạ lùng vì Nguyễn! Tay Măn cóng cả!”

Dù vậy, dưới ánh trăng, tôi vẫn cất lên tiếng đàn trầm.

Đêm trong *vườn Luxembourg* thật đẹp. Gió rít lạnh căm. Những *note* nhạc dễ dàng tuôn chảy, lan rộng ra ngoài không gian huyền ảo. Tôi đàn cho Nguyễn mà cũng cả cho tôi nữa. Tiếng đàn sẽ còn hoài những dư âm kỷ niệm của hôm nay.

Trong các cuộc tình đi qua, luôn luôn tôi nhận được sự ân cần thương yêu cao nhất trong lòng đối tượng, nhưng phải nói tình cảm của Nguyễn hoàn toàn khác biệt. Tâm hồn chàng nhẹ nhàng là thế! Chàng yêu những nỗi bất thường, trân trọng những cái gì không thực tế. Từ tôi, chàng tìm ra được một mẫu Thúy Kiều hay Tỳ Bà Nữ

chàng từng vọng tưởng. Tình yêu rất cao dành cho con người và tiếng đàn tôi cũng do lẽ đó phát sinh.

Nhìn tôi cất đàn vào hộp, Nguyễn run giọng:

“Cảm ơn Mẫn đã cho Nguyễn những kỷ niệm rất đẹp. *Femme fatale!* Mẫn là người đàn bà định mệnh! Chỉ những con người định mệnh mới đem được cho kẻ khác những ấn tượng tuyệt diệu.”

Tôi cười:

“Nghe Nguyễn nói mãi chữ ‘*Fatale*’, Mẫn cũng đâm lầy niềm tin rằng mình là ‘*femme fatale*’ thật”.

“Đúng như thế”, Nguyễn tiếp, điệu vô tư pha phần vui thú, “dám yêu Mẫn cũng là một đối đầu định mệnh!”

Một sự thật loé ra trong câu nói Nguyễn. Trái tim tôi không dung chùng xuống. Điều này không qua được đôi mắt tinh tế của Nguyễn. Chàng hỏi, vẻ dòn dập:

“Có phải Mẫn vừa buồn Nguyễn?”

Tôi lắc đầu:

“Không, Mẫn chỉ suy nghĩ đến chữ *Fatale* mà Nguyễn thường nói. Mẫn không muốn Nguyễn rơi vào cái *fatale* ấy, Mẫn quyết lòng sẽ không bao giờ để cho định mệnh quất lên đời Nguyễn những cú bạo tàn đâu.”

[]

“*À la Recherche du Temps Perdu...*”

Sàigòn, thứ Bảy 13/12/1975

Hôm nay là thứ Bảy nhưng Mẫn phải đi đàn nên Bố Mẫn không dẫn Trân Sa đi chơi được. Dù vậy vẫn ghé công viên và quán café trước giờ đàn.

Mấy hôm nay định viết cho Trân Sa hoài nhưng tâm hồn Bố không được thư thái lắm, nên cứ khát mãi, để bây giờ dành tất cả thì giờ cho Trân Sa. Đạo này Bố cứ có cảm tưởng mình giống như một chiếc lá xoay tít trong một cơn lốc đảo điên, chẳng thể định hướng mình đang ở đâu nữa. Bố cứ vật vờ theo những cơn say của rượu, vật vờ luôn với những cơn tình. Hình như Bố mãi vờn bắt một cái gì đó bay thật mau.

Giờ đây trong một không gian khá tĩnh lặng, gió lạnh ngậy ngậy, Bố cảm thấy mình lắng được cơn say của mộng tưởng ít nhiều. Bố nghĩ đến Trân Sa, hình ảnh ước ao một đời của Bố và Mẫn, một cô bé chiều chiều tung tăng trên đường từ trường về đến nhà, dáng dấp mỏng manh xinh đẹp...

Đôi ta yêu nhau không hợp đồng
Không cần biên lai mà thương mong
Tình chúng mình say như rượu mạnh
Chiếc hôn dài như ba mùa đông

*Đôi môi trao nhau không ngại ngần
Hai vòng tay ôm đùng phân vân
Lòng chúng mình rung như điệu nhạc
Chiếc hôn dài như ba mùa Xuân
Tuy không nhân tình chưa sống chung
Mà thương vẫn thương hơn vợ chồng
Lời hứa một đêm thành định mệnh
Sao môi kề môi còn hư không
Sao tay trong tay còn viễn cách
Ánh trăng nào thay anh động phòng...
(Thơ Đinh Hùng).*

□